

Για της Άρτας το Γεφύρι...

Να τηνε κι εξανάφανεν από την άσπρη στράτα.

Την βλέπει ο πρωτομάστορας και μαύρισ'η ψυχή του:

«Δεν μου πηγαίνει η καρδιά να κάμω τέτοιο κρίμα,

την έχω εμονάκριβη, κολώνα του σπιτιού μου

και των παιδιών μου ανάθρεμα κι όλου του βιου μου αφένδρα».

Τι κι αν πουλί κελάηδησε και μαύρο λόγο είπε.

Την πήρε την απόφαση κι ο νους του δεν γυρνάει:

«Εγώ ο πρωτομάστορας θα πέσω στην καμάρα.

Ν'αφήσω σώμα και ψυχή, να γένει το γιοφύρι.

Μα κι αν δεν είναι το γραφτό να πιάσει η θυσία

λίγο με μέλλει, σαν διαβώ του Άδου το κατώφλι.

Ο λόγος κι αν δεν τελεστεί, διόλου ντροπή για μένα

μα ευτυχία συντροφιά θα'χω στον κάτω κόσμο

γιατί δεν θα'χουν στερηθεί τη μάνα τα παιδιά μου».

Είπε ο πρωτομάστορας και δίχως άλλη σκέψη

Πέφτει μες στο θεμέλιο και χάνεται στα βάθη.

Μοιρολογούν οι μάστοροι και κλαιν οι μαθητάδες:

« Αλίμονο, και στείλετε μαντάτο στην κυρά του!

Γοργά ντυθεί, γοργά να'ρθει, γοργά μας ανταμώσει,

που χήρα μένει στη ζωή, πατέρας στα παιδιά της

δίχως να έχει στήριγμα πια στη ζωή τον κύρη,

που την αγάπησε πολύ, πιότερο δεν γινόταν.

Πάνου στη γη την σέβονταν, την τίμησε στον Άδη

Κι αρνήθηκε να την εδεί στου Χάρου την αγκάλη».

(Εναλλακτικό)